

Posudek diplomové práce

BARBORY ŠENKÝŘOVÉ

OBRAZ CAMORRY V PRÓZÁCH SOUČASNÝCH NEAPOLSKÝCH AUTORŮ,

Ústav románských studií FFUK

Diplomantka si zvolila texty na průsečíku dvou sérií: jednak se zaměřila na spisovatele spjaté životem i dílem s Neapolí a jednak na prózy zabývající se tématem camorry. Na tomto průsečíku našla sedm osobností: čtyři dnešní padesátníky Peppeho Lanzettu, Giuseppa Ferrandina, Andreje Longa a Giuseppa Montesana a tři třicátníky Simona De Meo, Roberta Saviana a Valerii Parrellovou (ta je o málo starší). Práce je tedy orientována na zcela recentní období italské literatury. To byla jistě odvážná volba: autorka se musela vyrovnat s absencí monografických studií, jež by jí mohly být nápomocny, a musela se spolehnout především na vlastní četbu a jednotlivé kritické glosy z kulturních rubrik italských novin a časopisů (převážně dostupné na internetu).

Výsledek, který diplomantka předložila, ovšem svědčí o tom, že si náročnosti svého úkolu byla vědoma a že se jí podařilo všechna úskalí úspěšně zdat. Především oceňuji, že k tomu, aby bylo toto zadání zvládnuto, musela přečíst značně rozsáhlý korpus textů (předpokládám, že větší, než je nakonec představen, neboť analýzám konkrétních textů nutně předcházela jejich výběr). Jak dokládají vlastní rozbor, tato četba nebyla nikterak povrchní, ale skutečně citlivá a vnímavá.

Diplomantka se mohla rozhodnout, zda se orientuje na texty beletristické povahy, nebo na texty reportážního charakteru („literaturu faktu“). Rozhodla se zahrnout do svých analýz obě žánrové polohy, a z dobrých důvodů: beletristické texty tu mají občas charakteristiky sociálního dokumentu, a esejistické či reportážní texty naopak pracují s románovými postupy (tak zejména Saviano).

Diplomantka otevírá svou práci charakteristikou fenoménu camorry a zamyšlením nad tematizací tohoto fenoménu v italské literatuře. Jádrem práce vytváří rozsáhlá čtvrtá kapitola (členěná do sedmi podkapitol), v níž jsou právě analyzována díla jmenovaných autorů. V těchto rozbořech je přesvědčivě doloženo, že téma camorry rozhodně není v prózách neapolských autorů pojednáváno stereotypně: některé zajímá přítomnost camorry na pozadí každodennosti a snaží se postihnout, jak se tento typ společenské patologie prolíná s

„normalitou“ (Lanzetta), jiní postihují tlak camorristických „pravidel“ na tradiční vzorce chování (Longo), popřípadě popisují řetězec násilí, jež „systém“ plodí (Ferrandino), další pak odkrývají mechanismy fungování tohoto „systému“ (to platí zejména o knihách dokumentární povahy). Všem zvoleným textům je věnována rovnoměrná pozornost a jejich popis je vskutku důkladný. Autorka nepomíjí ani formální aspekty pojednávaných děl a vesměs dobře zakresluje jejich žánrovou specifikou. Závěrečná kapitola pak přináší jejich srovnání a dokládá rozsah tematického a formálního rejstříku, jež analyzovaná díla vykazují.

Jde o dobře zvládnutou práci širokého záběru: práci v dobrém slova smyslu „panoramatickou“. Jak známo, takto koncipovaná zadání bývají pro diplomanty většinou příliš náročná, v případě této práce to však neplatí. Práce má značnou informativní hodnotu a je užitečná pro každého, kdo se chce poučit o poslední sezóně italské literatury (mluvím i za sebe, znám tyto texty jen parciálně).

Zvláště pak chci ocenit skutečnost, že tu diplomantka prokázala vysokou stylistickou kulturu a plně dostála i čistě technickým požadavkům (odkazy, bibliografie). Dobře je napsáno i italské resumé a cenné jsou rovněž autorské medailonky v příloze.

Závěr: práci hodnotím známkou výborně.

Praha, 11. 6. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.

oponent